

Neizprosno, brezčutno plove njegov pogled. Pokrajina pred nami je širok in globok prepad, proti Alpam odprta kletka edini znak in določba smeri. Na severu se zлива obzorje z jasnino svoda. Prostorne razdalje so se potopile in prerasle v očeh, ki so črne kot demant. Človeški pogled ne doseže dna, kakor bi v njem ne bilo sovraštva in ne ljubezni.

Čutim vrtoglavost strasti po doživetem nedosežnem. Oko mi plava nad breznom. Vsa moja moč je razbita v omotico breztelesne lahkote sredi srca. V Alpe raztaljeno solnce, v kupolo bežeča obzorja pijo pokrajino. V daljavi jo poljublja dih morja, v orlovo oko preliti vsemir dogoreva brezčasnosti.

S R E Č N I V O J A K

I V A N G R A H O R

Aimi! Kje ti je trta? Ali ni tista-le?»
«Prav ta je, gospod poročnik.»

Aimi je dvignil glavo, popravil si puško na rami in se na mestu obrnil. Temni hodnik reži vanj in požira svetlobo električne žarnice, ki visi pred polkovno blagajno. Človek na straži se je polglasno zakrohotal svojim prividom, odmev iz teme mu je še močnejše razvnel domišljijo, polno solčnih podob iz najlepših dni.

«Aimi! Aimi! Še zame. Še zame!» kriče tovariši s ceste. Aimi je odvrget puško in drvi po lazeh k «svoji trti». Drvi, občuduje svojo urnost, klobuk si drži z levico, z desnico tišči bajonet k bedru, išče z očmi:

«Kako naj te tu spoznam, trta moja!» Še sanjal ne bi, da si tu, tako blizu...

Zasopel je in izbira. — Ti. Ne, ne ti; ona, ona-le! Z najlepšimi grozdi... Juh! kake jagode. Aimi, glej! Tvoja trta! Dio Christo. —

Okoli njega se bočijo trte z ogromnimi listi in po njih se preveša grozd ob grozdu, polnolični, trebušasti. — Tu, tam... Aimi! Naprej, torba je polna, kam strmiš!...

Beži, hiti v skoku do ceste, a njegovo naročje plava enakomerno nad lazom, da se le rahlo zibajo rumene in rdeče jagode, obrazek poleg obrazka — in smeh vročega solnca.

«Z moje najmlajše trte, gospod poročnik, najplemenitejši sad. Stojte, nestrpnosti! Še vsi pridete na vrsto, novinci. Hahaha, požeruhi!» —

Aimi stopa po dolgem hodniku enajst polnočnih korakov. Vrača se in pobija odmeve odštetih stopinj. Svet okrog njega spi. Iz bledordeče svetlobe v mraku, iz mraku v svetlobo se z njim

točno preлива hlad, polnočno tih, oster kot jeklo. Pozna jesen. Enajst korakov na sever, enajst korakov na jug, nočni odmevi miru, lasten pritajeni dih, prasketanje lesenih sten, ostrina puške, ki slišno seče dremotno luč. Na dnu poje tlak.

Od ene do treh.

Aimi stoji. Roka je legla na kljuko, odpira. Čista sobica je blagajna. V kotu zakladnica, pod oknom miza in mehek stol. Črnilnik z bronasto boginjo, orodje na lestvici, na pivniku velik, bel list. —

Piši, Aimi!

Aimi sedi in piše. Puška sloni miroljubno v kotu, planinski klobuk leži na mizi, na njem kinka orlovsko pero še v predpisanim kotu 45°. — Roka beži čez papir in piše — zmerom bolj rahlo.

Aimi — Aimi — Aimi.

Po belem listu plove pero in prede sanjo. Aimi spi. Včasih se zganejo prsti, ki pišejo pismo. Noč je tiha, v sobico veje hlad. Od ene do treh.

Nekako takrat je zazvenela na kamenitih stopnicah častniška sablja. Ko da so iz groze planile črke.

Aimi! Aimi! Aimi!

*

Zdaj sediš v temni polkovni ječi. Vojak, ki je na straži zaspal, puško prislonil v kot in zasanjal o domu. Na straži zaspal ...

Štiri dni stroge ječe ni huda kazen, Aimi.

«Z moje najmlajše trte, gospod poročnik. Z najmlajše ...»

T I P O J D E Š

F R A N C O N I Č

Ti pojdeš z menoj iz tišine,
ki plapolala je nad teboj.
Povedem te v mesta šumeče globine —
o, vsa drhteča ti šla boš z menoj!

Ostavila bodeš vse svoje vrstnice
na vasi in sredi pokojnih poljan.
Pustila boš v loge zapredene ptice,
ki so opletle mladost tvojih sanj.

Sredi kipenja ljudi boš spoznala
globočje in tišje srca ocean.
In dvakrat mi dražje s teboj bo hitela
duša v življenja visoki poldan.